

Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o evropskih skladih za socialno podjetništvo

(COM(2011) 862 final – 2011/0418 (COD))

(2012/C 229/10)

Poročevalka: **Ariane RODERT**

Svet in Evropski parlament sta 20. januarja oziroma 17. januarja 2012 sklenila, da v skladu s členom 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) Evropski ekonomsko-socialni odbor zaprosita za mnenje o naslednjem dokumentu:

Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o evropskih skladih za socialno podjetništvo

COM(2011) 862 final – 2011/0418 (COD).

Strokovna skupina za enotni trg, proizvodnjo in potrošnjo, zadolžena za pripravo dela Odbora na tem področju, je mnenje sprejela 17. aprila 2012.

Evropski ekonomsko-socialni odbor je mnenje sprejel na 481. plenarnem zasedanju 23. in 24. maja 2012 (seja z dne 23. maja) s 194 glasovi za, 1 glasom proti in 9 vzdržanimi glasovi.

1. Sklepi in priporočila

1.1 Evropski ekonomsko-socialni odbor (EESO) pozdravlja predlog uredbe o evropskih skladih za socialno podjetništvo, ki ga je pripravila Evropska komisija. Uredba naj bi urejala razvoj te vrste skladov z zagotavljanjem jasnosti in varnosti za vse udeležene, hkrati pa olajšala čezmejno zbiranje kapitala.

1.2 Socialno podjetništvo je sektor, ki raste in veliko prispeva k doseganju ciljev strategije Evropa 2020. EESO izraža zadovoljstvo, da se je Komisija posvetila temu sektorju ter da želi spodbuditi njegov razvoj in rast.

1.3 Prednostna naloga je izboljšati dostop socialnih podjetij do ustreznega kapitala. Vendar pa EESO poudarja, da je treba to pobudo obravnavati le kot enega od mnogih nujno potrebnih posebnih finančnih instrumentov, ki jih je treba še naprej razvijati.

1.4 EESO poziva Komisijo, naj ne ustvarja nove opredelitve socialnega podjetništva, temveč naj uporabi opredelitev iz Pobude za socialno podjetništvo. Podrobno je treba uskladiti in pojasniti zlasti različne pogoje, navedene v Uredbi, ki urejajo razdeljevanje dobička lastnikom. Pri tem je treba jasno opozoriti na posebne značilnosti socialnih podjetij v primerjavi s podjetji, ki so osredotočena zgolj na ustvarjanje čim večjega dobička, ter na usmeritev sklada v primerjavi z drugimi, bolj običajnimi skladi tveganega kapitala.

1.5 Po mnenju EESO obstaja tveganje, da bodo nekateri od predlaganih lastniških finančnih instrumentov lahko le v omejenem obsegu vplivali na naložbe v socialna podjetja, saj

so v strukturi predlaganih naložbenih instrumentov predvidena lastniška razmerja, ki v mnogih primerih niso združljiva s pravnimi oblikami mnogih socialnih podjetij. Predlagana dolgoročna posojila oziroma določene možnosti za „vse druge vrste sodelovanja“ so za te pravne oblike bolj zanimivi instrumenti, zato bi jih bilo treba razvijati naprej.

1.6 Upoštevati pa je treba tudi druge posebne značilnosti socialnih podjetij, na primer težave pri odsvojitvi deležev podjetjem, ki opravljajo storitve za osebe, ki potrebujejo pomoč, ali za marginalizirane osebe, vpliv na oceno socialnih podjetij glede lastne neodvisnosti, posebne modele upravljanja teh podjetij, potrebo po dolgoročnih in ne toliko kratkoročnih naložbah ter manjše možnosti za amortizacijo.

1.7 Da bi bila ta vrsta skladov za socialna podjetja učinkovitejša, jih je treba obravnavati kot del rešitve s hibridnim kapitalom, ki je najprimernejši za financiranje socialnih podjetij. Hibridni kapital združuje finančno pomoč z dolgoročnimi, „potrpežljivimi“ posojili in drugimi instrumenti, dolgoročnost in trajnost pa zagotavljajo javno lastništvo oz. državne garancije. Razmisliti je treba tudi o kombinaciji z drugimi oblikami zasebnega kapitala, kot so prispevki in donacije, ter o primernejših oblikah udeležbe v t. i. portfeljskih podjetjih (izraz v Uredbi za socialna podjetja, v katera naj bi se vlagalo), kot so lastniški deleži brez glasovalne pravice.

1.8 Komisija v Uredbi predlaga, da se ti novi skladi sprva namenijo poklicnim vlagateljem in premožnim posameznikom, ki vložijo vsaj 100 000 EUR. EESO pri tem opozarja, da bi bilo treba to vrsto skladov dolgoročno in pod varnimi pogoji odpreti tudi za manjše vlagatelje in javnost.

1.9 Največji izziv predloga je v tem, da je treba izmeriti socialne posledice portfeljskih podjetij in njihov vpliv na družbo ter o tem poročati. EESO priporoča, naj bosta izhodišče skupna analiza in sodelovanje na ravni EU, merila in kazalniki pa naj se glede na obliko, usmerjenost in cilje podjetij določijo na nacionalni ravni v sodelovanju z vsemi udeleženi.

1.10 Komisija bi morala čim prej uveljaviti pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov, da se na podlagi širokega in odprtega posvetovanja s predstavniki udeleženih strani, tj. investicijskimi družbami, vlagatelji in socialnimi podjetji, opredelijo ključni pojmi.

1.11 Pripraviti bi bilo treba programe za spodbujanje pripravljenosti za naložbe in druge oblike krepitve zmogljivosti za vse udeležene, da se ustvarijo zaupanje in skupne strukture, ki so prilagojene takšnim skladom za socialno podjetništvo.

2. Uvod

2.1 Komisija se je v *Aktu za enotni trg* ⁽¹⁾ zavezala k sprejetju več ukrepov za podporo razvoju in rasti socialnih podjetij v Evropi. Mednje sodi tudi predlog o evropskem pravnem okviru za sklade za socialno podjetništvo, ki je kot bistveni ukrep izpostavljen tudi v *Pobudi za socialno podjetništvo*. ⁽²⁾

2.2 Socialna podjetja so sektor, ki v EU raste; po ocenah bi se lahko socialne naložbe hitro povečevale in postale trg z znatno več kot 100 milijardami EUR. ⁽³⁾ To brez dvoma priča o potencialu tega rastočega sektorja, zato bi zagotavljanje njegove nadaljnje rasti in uspešnega razvoja pomembno prispevalo k doseganju ciljev strategije Evropa 2020. Toda pravne zahteve na ravni EU in nacionalnih ravneh niso oblikovane tako, da bi olajšale zbiranje kapitala za to vrsto podjetij, na kar je EESO jasno opozoril v raziskovalnem mnenju o *socialnem podjetništvu in socialnih podjetjih* (INT/589). ⁽⁴⁾

2.3 Predlog uredbe o evropskih skladih za socialno podjetništvo (v nadaljevanju: Uredba) določa enotna pravila in zahteve za upravitelje kolektivnih naložbenih podjetij, ki želijo uporabljati oznako „evropski sklad za socialno podjetništvo“. Pravila za te sklade naj bi vlagateljem zagotovila občutek zaupanja, varnosti in zanesljivosti, hkrati pa z učinkovitejšim pridobivanjem sredstev zasebnih vlagateljev spodbudila razvoj socialnih

podjetij. Pred pripravo predloga je bilo leta 2011 organizirano javno posvetovanje ter izvedena ocena učinka.

2.4 V tem mnenju so navedena prednostna področja in podana priporočila o potrebnih pojasnilih, da bo z evropskimi skladi za socialno podjetništvo mogoče doseči zastavljeni cilj.

3. Ugotovitve EESO o predlogu uredbe

3.1 Poglavje I – Vsebina, področje uporabe in opredelitve

3.1.1 EESO pozdravlja namero Komisije, da podpre socialna podjetja v Evropi in poveča njihovo prepoznavnost. Ravno tako izraža zadovoljstvo, da se dostop do kapitala za razvoj in rast obravnava kot prednostno vprašanje. EESO meni, da lahko predlog uredbe nekaterim socialnim podjetjem oz. delu sektorja socialnega podjetništva olajša zbiranje zasebnega kapitala. To je po njegovem mnenju – poleg drugih predlogov v okviru Pobude za socialno podjetništvo – nujna pobuda, v kateri je upoštevana tudi potreba po drugih možnostih financiranja.

3.1.2 Kapital je ključnega pomena za rast socialnih podjetij in širitev tega sektorja, vendar pa so nekateri deli kapitala, ki je opisan v Uredbi, zaradi svoje oblike posebej težko dostopni za socialna podjetja, predvsem v socialnem gospodarstvu. Zato je treba Uredbo obravnavati zgolj kot enega od več ukrepov, ki jih je treba sprejeti za boljši dostop socialnih podjetij do lastniškega kapitala.

3.1.3 Pri finančnih instrumentih, navedenih v Uredbi (člen 3(1)(c)), bi morali biti v ospredju kreditni instrumenti, kot so t. i. „potrpežljiva“ posojila (angl.: *patient capital*) z nizkimi obrestmi. Dostop do instrumentov lastniškega kapitala je namreč lahko za nekatere akterje težji. Lastniki mnogih socialnih podjetij v Evropi so njihovi člani, partnerji, fundacije ali nepridobitne organizacije, kar mnogokrat otežuje zunanje lastništvo. Pri socialnih podjetjih bi bilo treba kot vrednostne papirje obravnavati druge, smotrnejše oblike udeležbe pri lastništvu, ki v nekaterih državah članicah že obstajajo, kot so npr. posebne prosto prenosljive delnice brez glasovalnih pravic in različni dolžniški instrumenti. Natančneje bi bilo treba preučiti tudi davčne olajšave kot element modela za zagotavljanje donosnosti.

3.1.4 Pri naložbenih instrumentih iz člena 3(1)(c)(v) Uredbe bi bilo treba dati večji poudarek instrumentom, ki jih običajno uporabljajo socialna podjetja in ki bolje ustrezajo njihovim značilnostim, kot so npr. lastniški vrednostni papirji, posebne pobude v finančnem sektorju (zadružne banke, ⁽⁵⁾ etične oz. socialne banke, ⁽⁶⁾ komercialne banke s socialnimi programi ⁽⁷⁾), inovativni instrumenti, kot so „social impact bonds“ (obveznice z

⁽¹⁾ COM(2011) 206 final.

⁽²⁾ COM(2011) 682 final.

⁽³⁾ Glej J. P. Morgan, *Impact Investments: An Emerging Asset Class* (Naložbe z učinkom: nov razred finančnih instrumentov), 2011.

⁽⁴⁾ UL C 24, 28.1.2012, str. 1.

⁽⁵⁾ www.eurocoopbanks.coop.

⁽⁶⁾ www.triodos.be.

⁽⁷⁾ Npr. www.bancaprossima.com, <https://www.unicredit.it/it/chisiamo/per-le-imprese/per-il-non-profit/universo-non-profit.html> in www.ubibanca.com/page/ubi-comunita.

družbenim učinkom⁽⁸⁾) in ugodne rešitve, ki se financirajo z davki. Te in druge finančne naložbe so lahko del t. i. hibridnega kapitala, ki ga običajno uporabljajo socialna podjetja.

3.1.5 Spodbujati bi bilo treba udeležbo javnega sektorja v teh skladih, med drugim v „skladih skladov“ (angl.: *funds of funds*) ali pokojninskih skladih, kot jamstvo za dolgoročnost naložb. Vendar pa želi EESO poudariti, da se ne sme mešati sodelovanja javnega sektorja in strukturnih skladov, ki imajo druge politične cilje.

3.1.6 V opredelitvi „kvalificiranih portfeljskih podjetij“, kot so v Uredbi poimenovana socialna podjetja, je določeno, da tako podjetje ne sme imeti več kot 50 milijonov EUR letnega prometa (člen 3(d)). Razmisliti bi bilo treba o odpravi te omejitve, saj lahko odvrta od prizadevanj za širitev podjetja. Poleg tega bi takšna omejitev lahko pomenila izključitev socialnih podjetij v nekaterih panogah, kot so zdravstvo, nega in socialna stanovanja.

3.1.7 Po mnenju EESO je pomembno, da je opredelitev socialnega podjetništva in socialnih podjetij še naprej v skladu z opredelitvijo v Pobudi za socialno podjetništvo. Komisija v Uredbi predlaga nekoliko spremenjeno opredelitev t. i. kvalificiranih portfeljskih podjetij (člen 3(1)(d)), in sicer je razlika med drugim v opisu dejavnosti (člen 3(1)(d)(i)). Po mnenju EESO bi bilo treba bolje opisati namen podjetja, saj je socialno podjetništvo kompleksen sektor, ki zajema veliko različnih dejavnosti.

3.1.8 V zvezi z dobički (člen 3(1)(d)(ii)) EESO opozarja na mnenje INT/589, v katerem je izrecno poudaril, da je socialno „podjetje [...] pretežno nepridobitno, svoje presežke pa v glavnem ponovno naloži, namesto da jih razdeli med zasebne delničarje ali lastnike“. Navedbo v Uredbi, namreč da so dobički dovoljeni in se lahko razdelijo med delničarje in lastnike, je treba še pojasniti in dodati, da se dobiček uporabi za doseganje prednostnih socialnih ciljev podjetja in da se za izredno redke primere, ko se lahko v zvezi s tem odobrijo izjeme, določijo jasna pravila, ki zagotavljajo, da socialni cilji niso ogroženi. Ta pristop in z njim povezana pravila je treba v Uredbi razločno poudariti, da se potegne jasna ločnica med to uredbo in sočasnim procesom priprave uredbe o skladih tveganega kapitala, ki je namenjena malim in srednje velikim podjetjem.⁽⁹⁾

3.1.9 Vrste izdelkov ali storitev, načine proizvodnje izdelkov oz. izvajanja storitev in ciljne skupine za dejavnosti s socialnimi cilji (člen 3(1)(d)(i) in člen 3(2)) je treba opredeliti v sodelovanju z delovno skupino, v kateri so zastopana tudi socialna podjetja. Sestava te delovne skupine bi morala odsevati raznolikost socialnih podjetij v Evropi.

3.1.10 Za „kvalificirana portfeljska podjetja“ bi morala veljati še četrta zahteva: v primeru razpustitve socialnega podjetja se večina neto premoženja (npr. najmanj 60–70 %) ne more razdeliti med partnerje, delničarje, lastnike ali delavce, temveč se uporabi za cilje s socialnim učinkom.

3.1.11 Uredba je najprej namenjena predvsem poklicnim vlagateljem in „premožnim posameznikom“. Sem bi bilo treba prišteti tudi specializirane vlagatelje iz javnega in nepridobitnega sektorja, npr. zadržne banke in socialno usmerjene banke. Vendar pa EESO priporoča, da Komisija čim prej pripravi časovni načrt za odprtje sklada splošni javnosti, saj je ta vrsta lastniške udeležbe tudi zanj zelo zanimiva.

3.2 Poglavje II – Pogoji za uporabo oznake „evropski sklad za socialno podjetništvo“

3.2.1 Po mnenju EESO je zahteva, da se najmanj 70 % zbrana kapitala vložijo v pridobivanje sredstev, ki so kvalificirane naložbe, na začetku smiselna. Vendar pa je treba določiti, katera sredstva med preostalimi 30 % sredstev sklada niso dovoljena, da se še bolj poudari usmerjenost sklada v socialna podjetja. Vedno je treba zahtevati oceno, ali je pridobitev drugih sredstev, ki niso kvalificirane naložbe, primerna (člen 5(1)). Za večjo stabilnost sklada je treba spodbujati trdne in trajne naložbe, kot so državne obveznice. Zato bi bilo treba izpopolniti opredelitev „denarnih sredstev in njihovih ustreznikov“.

3.2.2 Predlog uredbe o evropskih skladih za socialno podjetništvo ima veliko skupnih točk z direktivo o kolektivnih naložbenih podjemih za vlaganje v prenosljive vrednostne papirje (direktiva KNPVP),⁽¹⁰⁾ ki bi jih bilo treba, tako kot razlike, bolj izpostaviti. To zlasti velja za opredelitev profesionalnih strank (člen 6), dejavnosti upraviteljev (člen 7) in uporabo sklada (člen 8). Glede na to, da so socialna podjetja pogosto majhna in poslujejo lokalno, je pomembno, da se manjšim skladom olajša delovanje na teh trgih. Zato bi bilo treba dolgoročno razmisliti o minimalnem investicijskem vložku, ki mora zdaj znašati vsaj 100 000 EUR (člen 6(a)).

3.2.3 Morebitna nasprotja interesov je treba čim prej odkriti, jih preprečiti, razčistiti, nadzorovati in prijaviti. Ukrepe za preprečevanje nasprotij interesov je treba pripraviti pred začetkom veljavnosti Uredbe, Komisija pa bi morala že zdaj pojasniti, kaj želi s temi ukrepi doseči (člen 8(5)). Pojasniti je treba tudi, katera pravila veljajo pri nasprotjih interesov med portfeljskimi podjetji in vlagatelji in/ali upravitelji skladov (člen 8(2)).

⁽⁸⁾ www.socialfinance.org.uk/sib.

⁽⁹⁾ COM(2011) 860/2 final.

⁽¹⁰⁾ Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009.

3.2.4 Uredba o evropskih skladih za socialno podjetništvo je v veliki meri odvisna od možnosti za izmero socialnih učinkov ter vpliva na družbo, kar pa je zelo težko. Trenutno ni nobene enoznačne metode, ki bi jo bilo mogoče brez težav prilagoditi okolju, v katerem delujejo evropski skladi za socialno podjetništvo. Pomembneje je izmeriti socialne učinke (tako s kakovostnega kot količinskega vidika) dejavnosti kot pa učinke podjetij v portfelju. Namesto da iščemo **enotno metodo** za spremljanje in oceno socialnih učinkov, bi bilo treba na ravni EU oblikovati okvir z merili in merljivimi kazalniki, ki se določajo na nacionalni ravni. Komisija bi morala že zdaj pojasniti, kaj želi doseči z merjenjem socialnih učinkov in vpliva na družbo, in v sodelovanju s socialnimi podjetji, raziskovalci in vlagatelji kapitala začeti študijo o različnih metodah merjenja in izkušnjah na tem področju.

3.2.5 Eden od temeljnih elementov socialnih podjetij je njihova neodvisnost. Zato bi morali biti postopki, ki jih uporabljajo upravitelji skladov v skladu z Uredbo, „za merjenje in spremljanje obsega, v katerem kvalificirana portfeljska podjetja, [...], dosegajo pozitiven socialni učinek“, opredeljeni natančneje, da bi bilo jasno, da morajo upravitelji skladov vlagateljem poročati o socialnih učinkih; s tem se zagotovi, da se sredstva resnično vložijo v socialne dejavnosti (člen 9(1) in (2)). V zvezi s tem je predlog uredbe nejasen, kar povzroča napačno razlago glede vloge upraviteljev skladov; to pomanjkljivost je treba odpraviti. Neprimerno in nerealno pa je od upraviteljev skladov zahtevati, da merijo in spremljajo socialne učinke, po eni strani zato, ker to zmanjšuje neodvisnost socialnih podjetij, po drugi pa zato, ker ni ustreznih metod za učinkovito merjenje in spremljanje.

3.2.6 Problem v zvezi z merjenjem se pojavi tudi pri določbah o letnem poročilu in načinih za merjenje socialnih rezultatov (člen 12(2)(a)). Pojasniti je treba, kako je to poročanje povezano s tehničnimi specifikacijami za merjenje, ki jih name-rava pripraviti Komisija.

3.2.7 Letno poročilo poleg tega upraviteljem skladov odpira možnost za odsvojitve v zvezi s kvalificiranimi portfeljskimi podjetji (člen 12(2)(b)). V Uredbi je treba navesti, katera pravila veljajo za odsvojitve teh podjetij. Deležev v socialnem podjetju, ki npr. opravlja socialne storitve za osebe, potrebne pomoči, in marginalizirane ciljne skupine, zaradi občutljive narave dejavnosti ni mogoče odsvojiti na enak način kot deležev v podjetju, usmerjenem v ustvarjanje dobička. Vlagatelje in upravitelje skladov je treba opozoriti na posebne značilnosti in občutljivo naravo teh dejavnosti, tako da bodo ustrezno ravnali. Komisija bi morala tudi navesti, kako obravnavati sekundarni trg, ki nastane s takimi odsvojitvami. Mnoga socialna podjetja za širjenje svoje dejavnosti potrebujejo dolgoročne in trajne naložbe.

3.2.8 Pojasniti je treba, kako je metodologija za merjenje socialnih učinkov, o kateri razmišlja Komisija, povezana z metodo obveščanja vlagateljev, po kateri naj bi se ravnali upravitelji skladov, ter s tem, kako naj bi upravitelji skladov vlagateljem predložili te informacije (člen 13(1)(c) in (d)). Pomembno je tudi podati opis drugih sredstev, ki niso kvalificirane naložbe,

in informacije o merilih, ki so bila uporabljena za izbor teh sredstev. Uredba bi morala vsebovati tudi določbe o tem, katera sredstva in naložbe za ta del skladov niso dovoljeni (člen 13(1)(e)). Glede postopkov vrednotenja sklada in metodologije oblikovanja cen za vrednotenje sredstev (člen 13(1)(g)) EESO meni, da bi bilo treba pripraviti model, ki bi bil natančno prilagojen oblikam in dejavnostim socialnih podjetij.

3.3 Poglavje III – Nadzor in upravno sodelovanje

3.3.1 Po vsej EU morajo veljati enotna pravila o upravnih ukrepih in sankcijah, ki se uporabljajo ob kršitvah določb te uredbe. Zato morajo biti določena na ravni Unije in se jih ne sme prepustiti državam članicam (člen 20(2)). Pravila morajo biti učinkovita, sorazmerna in odvračalna. Zato je treba pripraviti dodatne ukrepe, ki presegajo zgolj prepoved uporabe oznake „evropski sklad za socialno podjetništvo“, saj naj bi ta pobuda tudi ustvarila zaupanje in torej preprečevala zlorabo. Za portfeljska podjetja v skladu je treba oblikovati mehanizme zaščite, da bodo lahko še naprej izvajala svoje dejavnosti, tudi če se upraviteljem sklada naložijo sankcije.

3.4 Poglavje IV – Prehodne in končne določbe

3.4.1 V Uredbi je na več mestih navedeno, da se Komisiji za obdobje štirih let od datuma začetka veljavnosti Uredbe leta 2013 podeli pooblastilo za sprejetje delegiranih aktov. Mnoga od teh pooblastil so odločilnega pomena za oblikovanje skladov, npr. v zvezi s področjem dejavnosti (izdelki, storitve in načini njihove proizvodnje oz. opravljanja), morebitnim razdeljevanjem dobička in nasprotji interesov. Pri pripravi tovrstnih pravnih aktov morajo sodelovati vsi sodelujoči akterji – torej investicijske družbe, vlagatelji in socialna podjetja. Pri tem ima lahko pomembno vlogo skupina svetovalcev, ki je predvidena v Pobudi za socialno podjetništvo in v kateri naj bi bili predstavniki vseh sodelujočih strani.

4. Druge ugotovitve

4.1 Rezultate Uredbe je treba stalno ocenjevati in zagotavljati, da imajo najpomembnejše ciljne skupine socialnih podjetij (ki so pogosto del socialnega gospodarstva) resnično boljši dostop do kapitala, ki ga lahko uporabijo. EESO bo temu vprašanju vsako leto posvetil pozornost v okviru svojega dela na področju socialnih podjetij in socialnega gospodarstva.

4.2 Glede na to, da je koncept socialnih skladov v širšem smislu (zasebnih ali javnih) v večini držav članic neznan in sorazmerno omejen, bi bilo treba pripraviti strategijo za povečanje njihove prepoznavnosti. V mnogih evropskih državah ni primerljivih skladov; v državah, kjer tovrstni skladi že obstajajo, pa še niso dovolj znani. Komisija bi morala zato ukrepati in

poskrbeti za zbiranje in razširjanje znanja o teh inovativnih in dobro delujočih orodjih za spodbujanje rasti in širjenja socialnih podjetij v Evropi.

4.3 Na ravni EU in na ravni držav članic je treba podpreti pripravljenost za naložbe in krepitev zmogljivosti (tako s strukturnega vidika kot v smislu razumevanja) vseh udeleženi strani – vlagateljev, upraviteljev skladov in portfeljskih podjetij. Posredniki, ki že obstajajo v več državah članicah, imajo pri tem osrednjo vlogo, zato bi jih bilo treba spodbujati. Omeniti pa

je treba tudi, da se naložbe v socialna podjetja v več kontekstih ocenjujejo kot naložbe z nizkim tveganjem, ⁽¹¹⁾ na kar je treba opozoriti.

4.4 V Uredbi se nepravilno zelo pogosto omenjajo „delničarji“ socialnih podjetij, kar dopušča razlago, da so delniške družbe najpogostejša oblika socialnih podjetij. To pa ni res in je lahko zavajajoče. Pravi izraz bi bil „člani“ ali „partnerji“ socialnega podjetja, saj so ti večinoma zadruge, združenja, fundacije in družbe z omejeno odgovornostjo (ki nimajo delnic, temveč socialne deleže in člane).

V Bruslju, 23. maja 2012

Predsednik
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Staffan NILSSON

⁽¹¹⁾ Banka Italije je leta 2011 pri nepridobitnih organizacijah zabeležila stopnjo neizpolnjevanja finančnih obveznosti v višini 4,3 %, kar je veliko manj od stopnje za vse panoge skupaj (5,4 %). Pri nefinančnih podjetjih ta stopnja znaša 7,9 %, pri mikropodjetjih pa 10,3 %. Zadrzne banke pa so pri nepridobitnih organizacijah zabeležile celo zgolj 0,6-odstotno stopnjo neizpolnjevanja finančnih obveznosti (vir: Federcasse, italijansko združenje zadrznih bank).